

ling, som Finantsudvalget gjorde i en bestemt Sag, og jeg finder, at der, efter den Erfaring, som er gjort i den senere Tid, er al Opfordring til at forebygge, at en saadan Anvendelse oftere skal finde Sted. Selv om den meget ærede nuværende Minister skulde være tilbøjelig til at give et Tilslag om, at han vil fortolke og anvende Loven med Strengighed eller saa vidt mulig i Overensstemmelse med Finantsudvalgets omtalte Henstilling, er der dog Intet, der sikker os imod, at ikke en fremtidig Minister kan behandle dette Forhold paa en anden Maade, og vi have jo set, i hvor højt Grad der kan være Tilbøjelighed til at gaa til den alleryderste Grændse af, hvad der paa nogen Maade kan lægges ind i en Lov, for at begunstige dem, man vil give en Koncession.

Berg: Det forekommer mig, at der snarere kunde være Tale om Rumænien her end forleden Dag, da vi handlede om Spørgsmaalet om Hjemstedsret for Medlemmerne af Bestyrelsen for den danske Landmandsbank. Jeg er aldeles enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen), at det er en overordentlig betydningsfuld Sag at lade et Lovforslag af denne Natur gaa bort fra os, uden bestemt at kjende de Forudsættninger, hvorfra man er udgaet ved at søge Koncession, og uden at have nogensomhelst rimelig Formodning om, i hvis Hænder Bestyrelsen af dette Anliggende kan komme. Jeg tror, at Sagen fortjener den aller alvorligste Overvejelse, ikke at tale om, at der, som det ærede Medlem for Horsens (Tauber) nylig udtalte, kan være adskillige andre Spørgsmaal af større eller mindre Betydning, som kunde fortjene nogen Overvejelse. Det er, forekommer det mig, temmelig ofte Skik, at man kommer med disse Jernbanekoncessionslove i Slutningen af Samlingen, saaledes at de skulle føres igjennem i 2—3 Dage, og man altsaa ikke kan faae Tid til at overveje de forskjellige Forhold, som knytte sig dertil. Jeg tror ikke, denne Fremgangsmaade er ganske rigtig, og navnlig er det Punkt, som er fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, efter min Opfattelse af en saadan Betydning, at

man ikke kan lade Loven gaa fra sig, uden at man i denne Henseende tager fornøden Forsikring, hvis man ikke vil have et rumænisk Spørgsmaal op af en langt værre Natur end Sagen var for Rumænien, der dog nok laa lidt fjernere. Jeg vil derfor tillade mig, da det er det eneste Middel, hvorved vi kunne rede os ud af denne Forlegenhed, at foreslaa Sagen standset og henviist til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Formanden: Forhandlingerne dreie sig altsaa nu om det fremsatte Forslag om Sagens Standning og Henviisning til et Udvalg paa 5 Medlemmer. De indtegnede Talere angaaende Sagen betragter jeg her som ikke tegnede.

Frederiksen: Efter hvad der er bekjendt om Samlingens Slutning, kan jeg ikke se Andet end, at Nedsættelsen af et Udvalg, selv om Udvalget arbejdede med en ganske ukjendt Hurtighed, dog vilde være det samme som at umuliggjøre Sagens Gjennemførelse i denne Samling. Det er for af ærede Medlemmer sagt, at det neppe var af nogen afgjørende Betydning, om denne Sag blev færdig i denne Session eller ikke, men dertil kan jeg ikke være enig. Efter hvad der er mig bekjendt om den Slags Sager, afhænge de altid af særegne Forhold, af Dieblittet, af Pengemarkedets Tilstand, af nogle enkelte Mænds Tilbøjelighed til at tage fat paa Sagen. Man kan virkelig ikke afgjøre, naar man ønsker at faae et saadant Foretagende bragt tilveie ved private Kræfter; fordi der er Nogle, som ville gjøre det i Aar, som Pengemarkedets Tilstand nu er, er det aldeles ikke dermed givet, at disse Folk ville gjøre det næste Aar, saa i Sagens Interesse kan jeg ikke Andet end i højt Grad anbefale, at man ikke sender Sagen i Udvalg. Dernæst forekommer det mig heller ikke, at det Spørgsmaal, som er reist, egentlig er af den Betskaffenhed, at det kræver Oplysning i et Udvalg. (Tuxen: Hvorledes skulle vi faae Sagen standset?). Et æret Medlem siger: Hvorledes skulle vi faae Sagen standset? men jeg kan ikke indse Nødvendigheden af, at den standses. Jeg har ikke den Frygt, han har